

Silo, 11-08-2019 : Gezegend en gezonden

Preek met powerpoint door ds. Douwe Visser

Schriftlezingen: Gen. 12: 1-4 en Luc. 24: 46-53

De Here zegene u en Hij behoede U.
De Here doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig.
De Here verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede.
Amen.

Als Aaron – en na hem tienduizenden anderen, priesters, voorgangers, leken – deze zegen over het volk uitspreekt zegt hij hun toe

- dat God zal beschermen
- dat God zal helen
- dat God uit is op de voortgang van wat Hij schiepte
- en dat God leven in gemeenschap beoogt.

Het betreft geen woorden met magische kracht. Het is een gebed. Het is God die zegent; niet een voorganger.

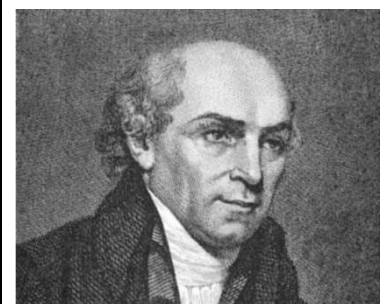

Als Jezus zijn zegen uitspreekt over de elf leerlingen gebeurt hetzelfde. Jezus geeft hun de opdracht het evangelie bekend te maken in de hele wereld en zegt hun toe te allen tijden bij hen te zijn.

De zestiende-eeuwse schilder Hans von Kulmbach heeft bedacht dat het niet waar kan zijn dat Jezus afscheid neemt van zijn vrienden en zijn moeder daar niet bij is. Hij heeft de reikwijdte van de opdracht groter gemaakt dan de kerk eeuwenlang dacht. Vrouwen hebben net zo goed een plek bij de verbreiding van het goede nieuws als mannen

Dát het evangelie in de hele wereld bekend moest worden gemaakt was niet vanzelfsprekend. Zeker de protestantse wereld dacht heel lang binnenkerkelijk. Lang leidde de opvatting dat God al voorbestemd heeft wie bij Hem horen (en soms nog sterker daarbij meteen het idee dat ook al vast lag wie verdoemd is) tot bekendmaking van het evangelie buiten de kerk zinloos was. William Carey, baptist die zich van schoenmaker tot voorganger ontwikkelde ging daar tegenin en riep geloofsgenoten op de wereld in te trekken.

Zijn oproep leidde tot de oprichting van de Baptist Missionar Society en zelf werd hij 'Vader van de Westerse zending' genoemd. Hij trok met vrouw en kinderen naar India, waar hij in eerste instantie door handelaren werd tegengewerkt omdat die bang waren dat het evangelie de mensen te wijs zou maken.

In die zendingsbeweging zijn aan het einde van de negentiende eeuw twee vrouwen de zending ingegaan wier werk van grote betekenis was: Lottie Moon uit Virginia in de VS en Geertruida Reiling uit Gasselternijveen. Beiden hoorden zij bij de eerste vrouwen uit hun landen die solitair naar het zendingsveld trokken. Tot dan toe waren er alleen getrouwde vrouwen, daar aanwezig om hun mannen te behoeven voor overspel en hen in hun werk te steunen.

Lottie Moon werd geboren in een groot en welgesteld gezin. Anders dan gewoon in die tijd kreeg zij een goede opleiding. Mee vanwege het overlijden van haar vader toen zij dertien was verzette zij zich tegen het gezinsgeloof in een liefdevolle God. Toen zij achttien was bekeerde zij zich en zocht zij Jezus te volgen. Zoals haar broers in de burgeroorlog streden voor de sterren en strepen van het Zuiden, zo wilde zij strijden voor de Here Jezus. Zij werd uitgezonden naar een zendingspost in Midden-China, waar zij les gaf op een internationale meisjesschool. Dat beviel haar op den duur slecht. Zij wilde het evangelie bekend maken, en stelde vast dat de op Amerikaanse leest geschoeide vormen van kerk zijn daarvoor weinig geschikt waren. Zeker vrouwen werden niet ontmoet,

Ondanks protesten van de leiding van deze zendingspost trok zij tweehonderd kilometer verder om alleen in een dorpje te gaan wonen. Daar hoopte zij de vrouwen met het evangelie bekend te maken. De ontmoetingen met vrouwen en kinderen die alleen door een vrouw gerealiseerd konden worden leidden echter tot weinig. Maar na een jaar in alle eenzaamheid gewoond te hebben in een puur Chinese wereld kwamen drie mannen uit een ander dorp bij haar. Zij vroegen haar om meer informatie over die vreemde godsdienst waarover zij geruchten gehoord hadden. Lottie legde hun het evangelie uit; zij kwamen tot geloof en werden gedoopt. De zegen van haar bediening werd dat, omdat zij deel uitmaakte van een kerkelijke wereld die het vrouwen niet toestond in erediensten voor te gaan en mannen te onderwijzen, Lottie de mannen in zo kort mogelijke tijd tijdens doorweekse lessen klaarstoomde om zelf voorganger te kunnen worden van eigen gemeentes in de verschillende dorpen. Er ontwikkelden zich echte Chinese kerken onder

leiding van Chinese voorgangers; kerken die grote aantrekkingskracht bleken te hebben.

Lottie Moons naam wordt vandaag de dag nog met ere genoemd in de Verenigde Staten. Dat is niet alleen vanwege haar gedurfde en inventieve zendingsactiviteiten, maar vooral vanwege de wekelijkse brieven die zij schreef naar haar thuisgemeentes en de Southern Baptist Zendingsorganisatie. In enkele brieven verwijt zij de kerken dat die zo weinig geld beschikbaar stelt voor het zendingswerk. Zij initieert een door vrouwengroepen uit haar kerken opgezette Kerstcollecte. De eerste keer bracht die ruim \$ 3,000.00 op – genoeg om twee nieuwe zendingen uit te zenden. De vrouwen in de kerken organiseerden vanaf die tijd jaarlijks in de Kersttijd een collecte voor de zending. Vandaag de dag heet die 'The Lottie Moon Offering'. Geschat wordt vanaf eind 1800 tot nu toe de collectes bij elkaar zo'n anderhalf miljard dollars voor de zending hebben opgeleverd. De twaalfde man die deze vrouw was is op het zendingsveld en voor de zendende kerken van grote betekenis en tot grote zegen geweest bij het verkondigen van het evangelie.

Lottie Moon overleed in de beginjaren van 1912. Tien jaar later was het een Nederlandse zuster die als eerste alleenstaande werd uitgezonden: Geertruida Reiling. Zij was een tante van 'onze' Jannes Reiling en hoorde dus bij de 'Reilingmaffia' zoals zijn broer en hij hun familie noemde. Deze kleindochter van de eerste in Nederland gedoopte baptist werd geboren in Gasselternijveen en leefde mee met de baptistengemeente Stadskanaal. Zij kreeg toestemming van de BMS om te worden uitgezonden en trok naar Congo, waar al eerder Nederlandse zendingen werkte.

Zij leidde in het dorp Yakutu een meisjesinternaat waar stamhoofden dorpsoudsten hun dochters naar toe stuurden. Het gebrek aan voedsel, scholing, kleding enzovoorts raakte haar zeer. Zij schreef er in haar vele brieven naar haar thuisgemeente over. Uit een brief uit 1925 citeer ik:

Kongo is een groot land, maar ofschoon het dichter bevolkt is dan het andere gedeelte van tropisch Afrika, toch heeft het slechts twaalf miljoen inwoners. Was het even dicht bevolkt als Europa, dan zouden er ongeveer 150. miljoen mensen wonen. Wat is hiervan de reden? Met onvoldoende voedsel, bijna zonder kleding en slecht behuist leeft de Afrikaan onder zulke ongunstige omstandigheden, dat hij gemakkelijk een prooi wordt van de verschrikkelijke ziekten, die men overal in de tropen aantreft. Deze slechte fysieke omstandigheden zijn de voornaamste oorzaken,

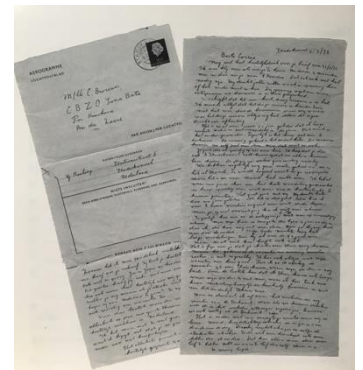

waardoor Kongo zoo dun bevolkt is. Zonder een dichtere bevolking en een leven onder betere economische toestanden is er geen toekomst voor Centraal Afrika. Daar wij een goede toekomst wenschen en daarin gelooven, moeten wij dit probleem aanvaarden en, evenals wij spoorwegen aanleggen en havens en schepen bouwen, zoo moeten we ook opnieuw een natie opbouwen en nieuwe hygiënische en economische levensvoorwaarden scheppen. Het is een groote en moeilijke strijd, maar die de moeite waard is om te wagen en te winnen. De voornaamste vijand der bevolking is trypanosomiasis of slaapziekte. Voor Europeanen, die kleeven dragen en zorgvuldig zijn, is er weinig gevaar, maar voor de inboorlingen is het slechter gesteld. Na zorgvuldige studie met de doktoren ben ik tot de conclusie gekomen, dat de inboorling zelf in dienst genomen moet worden voor dezen strijd voor betere levensvoorwaarden.

Brieven als deze leidden er toe dat vrouwen aan het werk gingen om kleding te maken, schoolspullen te verzamelen en deze in zogenaamde Kerstkisten naar Congo te versturen. Dit werk werd het begin van het ontstaan van vrouwenwerk in onze Unie, die ook in deze jaren ontstond. Het werk kreeg de naam 'Zusterhulp' en de belangrijke diaconale activiteiten bestaan in sommige gemeenten vandaag de dag nog.

Lottie Moon en Geertruida Reiling wisten zich gezegend en gezond. Gezegend omdat zij geloofden in Gods bescherming; in zijn belofte van heling en herstel; in zijn toezegging dat er voortgang van leven kan zijn en dat dit kan binnen en vanuit een (geloofs—) gemeenschap.

Vandaag de dag wordt die zegen Goddank nog net zo gedeeld door mensen die zich door God gezond weten. U weet misschien dat ik betrokken ben bij Youth for Christ in Europa, het Midden-Oosten en Noord-Afrika (EMENA). Twee maanden geleden ontmoette ik Maziad uit Syrië tijdens een internationale conferentie. Hij liet mij deze foto zien. Dit is de straat in de stad Homs waar ik ben geboren en waar ik heb gewoond. Van de 18 miljoen inwoners zijn 4 miljoen gevlucht vanwege de oorlog, de bombardementen, het doden van burgers. Drie miljoen vluchtelingen verblijven in Libanon en Jordanië, velen onder erbarmelijke omstandigheden. Anderen wisten het Westen te bereiken. Zo'n beetje negentig procent van de bijna 2 miljoen christenen is al sinds 1960 op de vlucht. De levensige kerk is op sterven na dood. Maziad, die nu in Damascus woont, is gebleven, met vrouw en kinderen. Voor hem is het de uitdaging om jonge mensen

met het evangelie bekend te maken en perspectief te bieden in deze uitzichtloze situatie.

Samen met een team geloofsgenoten ontmoet hij regelmatig jongeren. Hij deelt met hen het evangelie, helpt hen de vrede te zoeken en aan hun persoonlijke toekomst en die van hun land te bouwen. Dat is geen watjes-werk. Hij weet zich door God geroepen en beschermd. Hij is zelf een zegen geworden voor de wereld om hem heen. Zoals God geen afstand nam omdat Zijn wereld zich boosaardig ontwikkelde, zo namen William Carey, Lottie Moon, Geertruida Reiling en vele anderen vandaag de dag geen afstand van pijn en puin. In Godsnaam gaan zij aan het werk; gezegend en gezonden – en wij mogen meedoen. Amen!

